

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี ซึ่งมีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นสำคัญดังนี้

1. การจัดการศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี
2. การมีวินัยในตนเอง
 - 2.1 ความหมายของการมีวินัยในตนเอง
 - 2.2 ความสำคัญและคุณค่าของการมีวินัยในตนเอง
 - 2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเอง
 - 2.4 การส่งเสริมการมีวินัยในตนเอง
 - 2.5 คุณลักษณะของการมีวินัยในตนเอง
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
4. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

การจัดการศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรีจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 7 กรกฎาคม 2546 โดยรวมหน่วยงานการศึกษา 3 แห่ง ได้แก่ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด สำนักงานสามัญศึกษาจังหวัด และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัด เข้าเป็นสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาขั้นพื้นฐาน มีอำนาจหน้าที่ กำกับ ดูแล จัดตั้ง ขยายหรือเลิกสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตพื้นที่ประสานส่งเสริม และสนับสนุนสถานศึกษาเอกชนในเขตพื้นที่ศึกษาประสานส่งเสริมองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับนโยบายและมาตรฐานการศึกษา ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาของบุคคลและองค์กรทั่วไป

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรีเป็นเขตพื้นที่ที่มีขนาดใหญ่ รับผิดชอบการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถานศึกษาทั้งจังหวัด มีด้วยกัน 7 อำเภอ สำหรับงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี มีวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย ดังนี้

วิสัยทัศน์

ประชาชนในวัยเรียนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นไทยและมีศักยภาพตามเกณฑ์มาตรฐานเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ สามารถประกอบอาชีพและดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

พันธกิจ

การจัดการศึกษาตามมาตรฐานคุณภาพของเขตพื้นที่การศึกษาให้สอดคล้องกับชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งระดมทรัพยากรต่าง ๆ มาสนับสนุนให้สถานศึกษาทุกแห่ง พัฒนาคุณภาพการศึกษา ส่งเสริมการวิจัยและนำผลมาใช้ในการบริหารจัดการ ให้เกิดวัฒนธรรมคุณภาพ และเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ กำกับติดตาม และประเมินผลคุณภาพการจัดการศึกษาตามมาตรฐานที่กำหนดอย่างสม่ำเสมอ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สถานศึกษาจัดการศึกษาได้ตามมาตรฐาน
2. เพื่อให้นักเรียนได้รับการพัฒนาให้เป็นคนเก่ง ดี มีสุข
3. เพื่อให้เกิดความร่วมมือกับทุกฝ่าย ในการระดมทรัพยากรมาจัดการศึกษา
4. เพื่อพัฒนาข้อมูลสารสนเทศให้เป็นระบบ
5. เพื่อให้หน่วยงานและสถานศึกษามีการวิจัยในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
6. เพื่อให้ครูและบุคลากรในสถานศึกษาเกิดขวัญกำลังใจ มุ่งมั่นในการพัฒนาคุณภาพ

การศึกษา

เป้าหมาย

1. เด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนา และเตรียมความพร้อมให้มีลักษณะตามวัยอย่างทั่วถึงทุกคน
2. ผู้เรียน ในระดับการศึกษา ภาคบังคับ ทุกคนได้รับการศึกษา อย่างมีคุณภาพและทั่วถึงทุกคน
3. ผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทุกคนได้รับการพัฒนาการเรียนรู้เต็มศักยภาพ และเป็นผู้ใฝ่เรียนรู้
4. ให้ทุกหน่วยงานพัฒนาคุณภาพการศึกษา ภายใต้อายุสารสนเทศและมีการนำผลการวิเคราะห์ วิจัยมาใช้ในการบริหารจัดการทุกด้าน

5. ปลุกฝังประชากรวัยเรียนทุกคนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นไทย

6. สถานศึกษาทุกแห่ง จัดระบบประกันคุณภาพในและพร้อมรับการประเมินภายนอก

7. พัฒนาวิชาชีพของบุคลากรตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

การมีวินัยในตนเอง

การมีวินัยในตนเองเป็นการประพฤติตน ที่ใช้ความคิด การเรียนรู้ รู้จักการควบคุมอารมณ์ตนเองให้ประพฤติตนได้อย่างเหมาะสม โดยไม่มีการบังคับ รู้คุณค่าในการปฏิบัติ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองดังรายละเอียด ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ (2531, หน้า 119) ได้แบ่งประเภทของวินัยออกเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ

1. วินัยในตนเอง หมายถึง วินัยที่ปฏิบัติเพื่อบังคับตนเอง วินัยในตนเองจะช่วยให้บุคคลมีลักษณะดังนี้

- 1.1 รู้จักบังคับตนเอง จะมีกำลังใจที่จะกระตุ้นเพื่อให้ตนเองปฏิบัติสิ่งที่ปรารถนา
- 1.2 ปฏิบัติตามระเบียบที่ตนมีหน้าที่อยู่ โดยไม่มีใครบังคับ งานสำเร็จทันตามเวลา
- 1.3 ปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ และตรงต่อเวลา สนใจ ตั้งใจ ขยันทำงาน
- 1.4 ไม่คิดเอาเปรียบ เมื่อทำงานกับหมู่คณะ
- 1.5 เป็นที่ยอมรับของสังคม สังคมนิยมยกย่อง

2. วินัยส่วนรวมหรือวินัยสำหรับหมู่คณะ หมายถึง วินัยที่ออกมาจากอำนาจภายนอกเพื่อบังคับให้มีส่วนร่วมปฏิบัติตามให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้น วินัยส่วนรวมนี้จะต้องตั้งกฎเกณฑ์เป็นแนวทางกว้าง ๆ ให้ทุกคนสามารถปฏิบัติตามได้ ซึ่งมีข้อดี คือ

2.1 สามารถรักษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันให้อยู่ในระดับดีและควรส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้นรู้จักดำเนินงานอย่างใดผลแก่ส่วนรวม

2.2 สามารถควบคุมตนเองให้เป็นไปตามความต้องการ โดยมีคณะกรรมการดำเนินงานซึ่งกรรมการจะต้องเป็นผู้มีวินัยที่ดี จึงจะทำงานของหมู่คณะได้สำเร็จ

ออสซูเบล (Asubel, 1968, p. 459) กล่าวถึงการมีวินัยในตนเองว่า หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมาตามจิตสำนึกของตนซึ่งจะมีหน้าที่คือ

1. เป็นการอบรมนิสัยและฝึกคนให้มีพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐาน
2. ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน คือสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม เชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ รู้จักควบคุมอารมณ์และมีความอดทน

3. เกิดจากมโนธรรมภายในจิตใจที่มาจากสะสมประสบการณ์และมีการพัฒนาการมาเป็นลำดับ

4. สร้างความมั่นคงทางอารมณ์ให้แก่ผู้ปฏิบัติ เพราะกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมยอมรับจะเป็นกรอบแนวคิดที่บุคคลนั้นใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมและแนวคิดนี้ก็จะพัฒนาจนกลายเป็น “วินัยในตนเอง”

พรรณราย ทรัพย์ประภา (2531, หน้า 104) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่เป็นการควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติไปตามระเบียบต่าง ๆ ที่ได้วางไว้ไม่ว่าจะเป็นกฎทางสังคม กฎในองค์กร หรือกฎที่ตนเองสร้างไว้เป็นมาตรฐานสำหรับตนและอีกความหมายหนึ่งคือวินัยในเชิงจิตวิทยาหมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานให้ดำเนินไปอย่างราบรื่น

สุเมธ เดียวอิสระ (2531, หน้า 227) ได้ให้ความหมายของคำว่า วินัย หมายถึง แบบแผนของความประพฤติที่บุคคลยึดถือปฏิบัติด้วยความรู้สึกของตนเอง ที่มีเหตุผลอันเกิดจากการฝึกด้วยการเป็นสมาชิกของสังคม เป็นความประพฤติที่แสดงออกด้วยความสมัครใจ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2532, หน้า 759) ได้ให้ความหมาย การมีวินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถบังคับควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ ให้ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไข กฎเกณฑ์ กติกา หรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดไว้ด้วยความเต็มใจและจริงใจโดยไม่มีการลงโทษหรือควบคุม

แรมสมร อยู่สถาพร (2535, หน้า 47) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตั้งตาม ระเบียบกฎเกณฑ์ ของสังคมหรือการบังคับให้ตนเองทำในสิ่งที่ควรทำด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยการบังคับหรือแรงจูงใจจากภายนอก

กัลยา สุวรรณรอด (2537, หน้า 7) ได้ให้ความหมาย การมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังไว้ โดยเกิดความสำนึกว่าเป็นค่านิยมที่ดีงามซึ่งจะไม่กระทำใด ๆ ที่ทำให้เกิดความยุ่งยากเดือดร้อนต่อตนเองและบุคคลอื่น ๆ ในอนาคต

วนิดา เสวกครุฑพร (2537, หน้า 72) ได้ให้ความหมาย การมีวินัยในตนเอง หมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล โดยอำนาจภายในบุคคลนั่นเอง อันเป็นอำนาจซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ หรือยอมรับคุณค่าอย่างใดอย่างหนึ่ง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2537, หน้า 10) กล่าวว่า วินัยในตนเองเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกด้วยการตัดสินใจและเลือกทำตามข้อตกลงโดยสมัครใจ เพื่อแก้ปัญหาของตนเองและส่วนรวม เพื่อประโยชน์ในการอยู่ร่วมกัน

ภรณ์ กุรรัตนะ (2537, หน้า 8) ได้ให้ความหมาย การมีวินัยในตนเองว่าเป็นความสามารถในการใช้ความคิด ความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้เพื่อควบคุมอารมณ์ และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวัง

ณัฐพร สดากรณ์ (2540, หน้า 13) ให้ความหมายไว้ว่า วินัยในตนเอง หมายถึงความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามความมุ่งหวังสอดคล้องกับระเบียบของสังคมที่วางไว้

กฤษดา ดันติผลาชีวะ (2542, หน้า 60) ให้ความหมาย วินัย หมายถึง การกระทำที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเองให้เป็นไปในทางที่ถูกต้องอย่างมีเหตุผล

อิงลิช และอิงลิช (English & English, 1958, p. 487 อ้างถึงใน สินีนาฏ สุทธิจินดา, 2543, หน้า 16) ได้ให้ความหมาย การมีวินัยในตนเองว่าเป็นลักษณะของการนำตนเอง การควบคุม หรือบังคับตนเอง โดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติที่บุคคลสร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจ

กู๊ด (Good, 1973, p. 525) ได้ให้ความหมาย การมีวินัยในตนเองว่า หมายถึงการบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ไม่ใช่บังคับโดยอำนาจภายนอกแต่บังคับโดยอำนาจภายในตัวบุคคล และเป็นอำนาจที่เกิดจากการเรียนรู้หรือการยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่งซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

สรุปได้ว่า การมีวินัยในตนเองเป็นคุณลักษณะของบุคคลที่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากสามัญสำนึกจากภายในจิตใจที่ได้รับการอบรม ปูปลูกฝัง ซึมซาบของมนุษย์ในสังคมด้วยความสมัครใจ และ มีความมุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ดี ซึ่งประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความซื่อตรง มีความเมตตา ใจกว้าง มีเหตุผลมีความกล้า ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความอดทน ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะอยู่ติดตัวในแต่ละบุคคลตลอดไป

ความหมายการมีวินัยในตนเอง

ด้านความรับผิดชอบ

สุพัตรา สุภาพ (2525, หน้า 14) ได้ให้คำนิยามว่า ความรับผิดชอบ หมายถึงการรู้จักหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ หรือกระทำ ไม่นึกถึงแต่สิทธิเพียงอย่างเดียวแต่เป็นการกระทำที่ควรกระทำหรือต้องกระทำตามสภาพ (ตำแหน่ง) ของบุคคลนั้น ๆ กรมสามัญศึกษา (2539, หน้า 46) มีนโยบายให้โรงเรียนมัธยมศึกษาจัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ที่มีเป้าหมายให้กิจกรรมเป็นส่วนสำคัญในการปลูกฝังให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ มีความเพียรพยายาม ละเอียครอบรอบ รู้จักหน้าที่ ตรงต่อเวลา

ดวงจันทร์ หนูทอง (2533, หน้า 36) สรุปไว้ว่า ความรับผิดชอบหมายถึงความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติต่อหน้าที่การงานและต่อชุมชนด้วยความเต็มใจและมีความรู้ความเข้าใจถึงความสำคัญของการรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน การเพียรพยายามการยอมรับผลการกระทำของตน การปรับปรุงงานของตนให้ดีขึ้น การช่วยเหลือรักษาสมบัติของส่วนรวม การช่วยเหลือแก้ไขสิ่งที่เป็นอันตรายต่อชุมชน การช่วยเหลือผู้อื่นในสังคมและการไม่ละเลยหน้าที่พลเมืองดี

สรุปได้ว่า การมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบ ทุกคนที่แสดงออกถึงการปฏิบัติหน้าที่ ด้วยความเพียรพยายาม ละเอียดรอบคอบ เป็นคนซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ เคารพต่อกฎเกณฑ์ ตรงต่อเวลา และยอมรับการกระทำของตนเองและปรับปรุงงานในหน้าที่ ให้ดียิ่งขึ้นอยู่เสมอ

ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง

ความเชื่อมั่นในตนเอง คือ ความรู้สึกที่สามารถทำทุกสิ่งที่ต้องการได้ในชีวิต ยิ่งประสบผลสำเร็จก็ยิ่งรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง (นภคกุล เวชสวัสดิ์, 2538, หน้า 13) หลาย ๆ คนพากันเข้าใจผิดว่า การมีความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึงการเป็นคนหยิ่งโส โอหัง เป็นคนก้าวร้าว หยาบคายต่อผู้อื่น บางทีก็ทำเข้มแข็งเพื่อปกปิดความอ่อนแอในใจ คนเราจำเป็นจะต้องมีความเชื่อมั่นในตนเองจึงจะประสบผลสำเร็จในชีวิต คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะต้องกล้าแสดงออก แต่ไม่จำเป็นจะต้องทำตัวหยิ่ง ก้าวร้าว หรือหลงตนเอง อินทรีา ปัทมินทร (2537, หน้า 73-74) กล่าวถึง กฎ 9 ประการเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเองคือ

1. คิดว่าชีวิตเป็นสิ่งมหัศจรรย์และเราเป็นส่วนหนึ่งของความมหัศจรรย์นั้น
2. จงรักษาร่างกายให้สมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ
3. จงสร้างศรัทธาในชีวิตคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องดีขึ้นเสมอ
4. จงอยู่กับความจริง อย่าเพ้อฝันมากเกินไป
5. ทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตให้เป็นงานที่สร้างสรรค์
6. จงสงบเยือกเย็นเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ขึ้นในชีวิต
7. จงพบปะกับคนจำนวนมาก พุดคุย และเรียนรู้จากพวกเขาให้มากที่สุด
8. จงมีเป้าหมายในชีวิตแล้วเดินทางไปสู่เป้าหมายนั้น
9. จงเป็นอิสระ อย่างพึ่งพิงผู้ใด

สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง คือ การที่เรามีความรู้สึกว่า สามารถที่จะใช้ความพากเพียร พยายามปฏิบัติงานให้บรรลุผลถึงจุดหมายปลายทางและได้รับผลสำเร็จ

ด้านความเป็นผู้นำ

ความหมายของผู้นำ คำว่า ผู้นำ ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้นิยามความหมายไว้มากมาย ถ้วนแต่ความหมายใกล้เคียงกันดังเช่น ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2539, หน้า 393) ได้กล่าวถึง

ความหมายของผู้นำไว้ว่า ผู้นำคือ บุคคลที่ทำให้องค์กรประสบความสำเร็จ โดยใช้อิทธิพล จูงใจผู้อื่นให้ปฏิบัติตาม นอกจากนั้นแล้วผู้นำยังมีส่วนทำให้เกิดวิสัยทัศน์ของ องค์กรและพนักงานรวมทั้งผู้นำที่สามารถใช้อิทธิพลต่าง ๆ ทั้งโดยตรงและโดยอ้อมเพื่อนำกลุ่ม ประกอบกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง กิตติพันธ์ รุจิรกุล (2529, หน้า 10) ได้ให้ความหมายของผู้นำไว้ว่า ผู้นำคือ บุคคลซึ่งถูกแต่งตั้งขึ้นมาหรือได้รับการยกย่องจากสมาชิกให้เป็นหัวหน้า ส่วนจะทำหน้าที่หรือประพฤติปฏิบัติอย่างไรนั้นเป็นเรื่องของพฤติกรรมของบุคคล กิติมา ปรีดีคิด (2529, หน้า 250) ได้กล่าวโดยสรุปถึงความหมายของผู้นำไว้ว่า ผู้นำคือ บุคคลที่มีอำนาจ หรืออิทธิพลที่จะ ดึงดูดและจูงใจให้บุคคลอื่นในกลุ่มประพฤติปฏิบัติตามความคิดเห็นและคำสั่งของตนเองได้

จากความหมายดังกล่าวที่นักวิชาการหลายท่านนิยามไว้ ล้วนมีความหมายในทางเดียวกัน จึงอาจสรุปได้ว่า ผู้นำคือ ผู้ที่สามารถก่อให้เกิดการกระทำกิจกรรมหรือการเปลี่ยนแปลงตาม วัตถุประสงค์ของตนและจะต้องสามารถจูงใจให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามความต้องการหรือคำสั่งของ ตนได้

ด้านความซื่อสัตย์

กนก จันทร์ขจร (2535, หน้า 694-695) ได้ให้ความหมายว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึงตรง และจริง ความซื่อตรง ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม ประพฤติปฏิบัติซื่อตรงทั้ง กาย วาจา ใจและยังกล่าวถึงความ ซื่อสัตย์ว่า เป็นคุณธรรมประจำมนุษย์ คนเราจะได้อะไรที่มีความซื่อสัตย์ ต้องมีความจริง 5 ประการ คือ

1. จริงต่อการทำงาน หมายถึง ทำอะไรทำจริง มุ่งให้งานสำเร็จเกิดประโยชน์ส่วนตนหรือ ส่วนรวมได้จริง
2. จริงต่อหน้าที่ หมายถึง ทำจริงในงานที่ได้รับมอบหมายซึ่งเรียกว่าหน้าที่ที่ทำงาน เพื่องาน ทำงานให้ดีที่สุดไม่เลินเล่อ ไม่หะหลวม ไม่หลีกเลียงบิดพลิ้ว เอาใจใส่หน้าที่ให้งาน สำเร็จเกิดผลดี
3. จริงต่อวาจา หมายถึง การพูดความจริง ไม่กลับกลอก หรือตลบตะแลงรักษาวาจาสัตย์ อย่างเคร่งครัด พูดจริง ทำจริงตามที่พูด ดังสุภาษิตที่ว่า ความสัตย์จริงเป็นวาจาที่ไม่ตาย
4. จริงต่อบุคคล หมายถึง มีความจริงใจต่อคนที่เกี่ยวข้อง จริงใจต่อมิตรและผู้ร่วมงาน จริงใจต่อเจ้านายของตน เรียกว่า มีความจงรักภักดีหรือสวามิภักดิ์ จริงใจต่อผู้มีพระคุณ เรียกว่า กตัญญูกตเวที
5. จริงต่อความดี หมายถึง มุ่งประพฤติปฏิบัติต่อความดีจนติดเป็นนิสัยเป็นบุคคลที่ ประกอบด้วยคุณธรรม คือ หิริ ความละอายแก่ใจที่จะประพฤติชั่ว และ โอตตัปปะ คือความเกรงกลัว ต่อความผิดที่ตนจะได้รับทั้งในที่รับและที่แจ้ง

ชุตินา สัจจานนท์ (2540, หน้า 84-89) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความซื่อสัตย์สุจริตคือ การประพฤติปฏิบัติตนอย่างซื่อตรง ทั้งกาย วาจา ใจ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ทั้งต่อหน้าและลับหลังและยังกล่าวอีกว่า ซื่อสัตย์ ยังหมายรวมถึง ความซื่อสัตย์ ต่อหน้าที่ความสุจริตต่ออาชีพ ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลัง รวมทั้งซื่อตรงต่อผู้อื่น จักเป็นที่เชื่อถือ เคารพนับถือในสังคม

กล่าวโดยสรุป ความซื่อสัตย์ หมายถึง การกระทำที่ซื่อตรงและจริงใจ ทั้งกาย วาจา ใจ ทั้งตัวเอง ผู้อื่นรวมทั้งหน้าที่การงานและสังคม

ด้านความตั้งใจ

กรมวิชาการ (2523, หน้า 156) ได้ให้ความหมายความขยันหมั่นเพียร ไว้ว่า หมายถึง ความพยายามอย่างแข็งขัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จในงาน

ราชบัณฑิตยสถาน (2525, หน้า 129) ได้ให้ความหมายว่าหมายถึง การทำงานอย่างแข็งขันไม่ปล่อยปละละเลยทำหรือประพฤติเป็นปกติสม่ำเสมอไม่เกียจคร้าน พฤติกรรมความขยันหมั่นเพียร

1. ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจอย่างสม่ำเสมอโดยไม่มีใครบังคับ
2. มีความสนใจ กระตือรือร้นในการทำงาน ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจและเข้าร่วมกิจกรรมที่ตนมีส่วนร่วมด้วยความเต็มใจ
3. มีการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

จากพฤติกรรมที่แสดงออกหมายถึงความตั้งใจทำงานด้วยความขยันหมั่นเพียร มีความตั้งใจที่จะทำงานให้สำเร็จลุล่วงไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ

ด้านความอดทน

คำเรื่อง วุฒิจันทร์ (2524, หน้า 117) ให้ความหมายของความอดทนว่า หมายถึง การรู้จักอดกลั้นต่อความยากลำบากต่าง ๆ ต่อความยากลำบากของงาน ต่ออุปสรรคทั้งหลายรวมทั้งความเข้าใจผิดและความไม่สุจริตทั้งหลายที่บุคคลอื่นมีต่อตน ตลอดจนมีความสงบเสถียรอดทนต่อความ

สมศักดิ์ สนิทระเวชญ์ และคณะ (2529, หน้า 11) ให้ความหมายว่า ความอดทนหมายถึง ความหนักแน่นของจิตใจที่จะยืนหยัดต่อสู้กับปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ ด้วยความเข้มแข็ง อดทน บึกบึน ไม่มีความหวั่นไหว อดทนต่อความทุกข์ ซึ่งเกิดจากความเจ็บป่วย อดทนต่อความเจ็บใจ อดทนต่อความเหนื่อยยากตรากตรำ

รุจิร ภู่อาระ (2541, หน้า 1) กล่าวว่า ความอดทน หมายถึง ความพยายามอย่างเข้มแข็ง ความหนักแน่นมั่นคงของจิตใจ และไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น รู้จักควบคุมอารมณ์ให้มั่นคง

สรุปได้ว่า ความอดทน หมายถึง การปฏิบัติตนให้เป็นคนที่มีความมั่นคงอดทนต่ออุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองใช้สติปัญญาในการควบคุมอารมณ์เป็นคนมีเหตุผล ไม่ทอดอวยยอมแพ้ เอาชนะอุปสรรคเพื่อเกิดความสำเร็จในงาน

ความสำคัญและคุณค่าของการมีวินัยในตนเอง

วินัยในตนเองเป็นคุณลักษณะที่สำคัญทางบุคลิกภาพของเด็ก ทั้งนี้ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะเป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะ และเอาใจใส่ต่อสังคม เป็นผู้มีระเบียบและปฏิบัติตามเกณฑ์ของสังคมและเมื่อใดก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าวแล้วเด็กก็จะแสดงพฤติกรรมในลักษณะที่สังคมยอมรับ ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้ใหญ่ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532, หน้า 759) สมาคมเรื่องเด็กแห่งสหรัฐอเมริกาเน้นให้เห็นถึงจุดมุ่งหมายของการสร้างวินัยในตนเองเพื่อระงับหรือควบคุมความโกรธ ความรู้สึกด่าด้อย ความรู้สึกตนเองมีความผิดตลอดเวลาและความกลัวต่าง ๆ เพราะความรู้สึกเหล่านี้เป็นสาเหตุทำให้เด็กสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้ (ยุพดี เตชะอังสุ, 2525, หน้า 17 อ้างอิงจาก Child Study Association of America, 1953, pp. 132-135) วินัยในตนเอง เป็นหัวใจของการแสดงออกถึงคุณธรรมเนื่องจากสามารถควบคุมตนเองได้ สามารถทำความดีด้วยตนเองและมีความกังวลเมื่อกระทำการสิ่งไม่ถูกต้องซึ่งจะช่วยยับยั้งและป้องกันไม่ให้บุคคลกระทำความผิด (ดวงเดือน พันธมนาวิน, 2527, หน้า 3) นอกจากนี้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2537, หน้า 10) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยในตนเองว่าเป็นพื้นฐานของความรับผิดชอบ การเคารพสิทธิของผู้อื่น การเอื้อเฟื้อแบ่งปันการรอคอย การแก้ปัญหาส่วนรวม สามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องโดยใช้หลักการของเหตุผล โดยไม่ต้องให้ผู้ใดมาควบคุมบังคับ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่เอื้อต่อความสำเร็จของบุคคลและส่วนรวมจึงควรส่งเสริมวินัยในตนเอง ซึ่งจะช่วยให้มีความสามารถ ดังต่อไปนี้

1. ด้านสติปัญญา ช่วยให้รู้จักคิดใช้เหตุผล ตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง
2. ด้านสังคม อารมณ์และจิตใจ ช่วยให้กล้าคิดกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อ รู้จักการแบ่งปัน รู้จักการรอคอย

สรุปได้ว่า ความสำคัญและคุณค่าของการมีวินัยในตนเอง เป็นสิ่งที่ดีงามที่เกิดขึ้นกับบุคคลใดแล้วย่อมสามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง ทั้งด้านสติปัญญา รู้จักใช้เหตุผล การตัดสินใจ การแก้ปัญหาด้วยตนเอง ด้านอารมณ์ กล้าคิดกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ เคารพสิทธิของผู้อื่น อันนำมาซึ่งความสุข ความเจริญและเกิดประสิทธิภาพต่อตนเอง ทั้งในหน้าที่การงานและครอบครัว อันนำไปสู่ความก้าวหน้าของประเทศชาติสืบไป

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเอง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2527, หน้า 5-7) กล่าวว่า ลักษณะวินัยในตนเองมีความสำคัญต่อการแสดงออกทางจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคลมาก อาจจะสำคัญกว่าลักษณะทางความรู้ดีชั่วและความสามารถกระทำดี กระทำชั่วด้วย ฉะนั้นการให้ความสนใจเกี่ยวกับกำเนิดและความเจริญเติบโตของจิต ลักษณะของการมีวินัยในตนเองจึงเป็นสิ่งจำเป็น ในเรื่องนี้นักจิตวิทยาพัฒนาการได้ให้ความเห็นว่า ความมีวินัยในตนเอง หรือความสามารถควบคุมตนเองอย่างถูกต้อง เป็นหลักชัยของการพัฒนาทางจิตของบุคคล นั่นคือ ความมีวินัยแห่งตนเป็นลักษณะสำคัญของผู้ที่บรรลุภาวะทางจิต ฉะนั้น การมีวินัยแห่งตนจึงสามารถจะใช้เป็นเครื่องมือวัดระดับพัฒนาการทางจิตของบุคคลได้ด้วยทฤษฎีสำคัญที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของวินัยแห่งตนมี 2 ทฤษฎีคือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer, n.d. อ้างถึงใน ทิวววรรณ แสงพันธ์, 2542)) ว่าด้วยจุดกำเนิดของการควบคุมตนและทฤษฎีของ แพค และฮิวสตัน (Pack & Havinghurst, n.d. อ้างถึงใน ทิวววรรณ แสงพันธ์, 2542) ว่าด้วยจุดกำเนิดของการควบคุมตนทางจริยธรรม ซึ่งยึดการควบคุมของอีโก้เป็นหลัก ดังที่ เมาเรอร์ ว่าด้วยจุดกำเนิดของการควบคุมของตนเองการเกิดการมีวินัยในตนเองในแต่ละบุคคลนั้น นักทฤษฎีจิตวิทยาเชื่อว่าจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิด จนกระทั่งเติบโตขึ้นมา จุดเริ่มต้นคือความสัมพันธ์ระหว่างทารก กับมารดา หรือผู้เลี้ยงดูอันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเอง หรือสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น เมาเรอร์ ได้อธิบายว่า ทารกและเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและขั้นตอนดังต่อไปนี้ จุดเริ่มต้นอยู่ที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการ เช่นหิว ก็ได้ดื่มนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ขู่กั๊กก็มีผ้ามาปิดให้ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบายใจและมีความสุข ความรู้สึกนี้ทารกจะรุนแรงมากและติดตรึงอยู่จิตได้สำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้นขั้นต่อมาคือในขณะที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการจนรู้สึกพอใจและมีความสุขนั้นสิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์นี้อยู่เสมอทุกครั้งไปคือ การปรากฏตัวของมารดาหรือผู้เลี้ยงดูในขณะที่มาปรนนิบัติเด็ก เมื่อการบำบัดความต้องการกับมารดาควบคู่กันเสมอในการรับรู้ของเด็กขั้นต่อมาคือความสุข ความพอใจที่เกิดจากการได้รับการบำบัดความต้องการต่าง ๆ จะถ่ายทอดมายังมารดาทำให้การปรากฏตัวของมารดาก่อให้เกิดความสุขความพอใจแก่เด็กได้ เมาเรอร์ เชื่อว่าการรักและพอใจมารดานั้นจะต้องเกิดด้วยการเรียนรู้เช่นนี้ โดยที่ความสุขความพอใจที่ได้รับการบำบัดต้องมาก่อนถ้าไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ในเด็ก เช่นเมื่อหิวไม่ได้กินหรือเมื่อกินเด็กไม่หิวเด็กจะเกิดความไม่พอใจ เด็กก็จะไม่มีรากฐานของการเรียนรู้ขั้นที่สองต่อไป กล่าวคือ มารดายอมมาควบคู่กับคำอบรมสั่งสอนเด็กหรือมารดาพูดหรือกระทำต่าง ๆ อยู่เสมอในภายหลังการเลียนแบบมารดาทางคำพูด การกระทำตามที่มารดาสั่งสอน ทำให้เด็กเกิดความสุขความพอใจได้เอง สุขความสุขความพอใจที่เกิดขึ้นมีลักษณะเป็นการให้รางวัลและชมเชยตนเอง โดยบุคคลไม่ต้องหวังผลจากภายนอกแต่อาจสังเกตได้ว่าเด็กจะ

เลียนแบบผู้เลิ่ยงดูตนเองทั้งที่ดีและไม่ดีเท่า ๆ กัน ตราบเท่าที่ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักพอใจเพราะเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักตนพอใจมาก่อน ความสามารถในการให้รางวัลตนเองนี้ เมอเรอร์ เชื่อว่าเป็นลักษณะที่แสดงถึงการบรรลุนิติภาวะทางจิตของบุคคลโดยปรากฏในเด็กที่มีอายุประมาณ 8 - 10 ขวบ และพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ที่บรรลุนิติภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงเป็นผู้ที่สามารถที่จะควบคุมตนให้ปฏิบัติอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การตอบโต้ เมื่อเกิดความคับข้องใจ เมื่อเกิดความกลัวการมีความรัก การมีอารมณ์ขัน การเกิดวินัยในตนเองจึงจะพัฒนาเป็นลักษณะที่เด่นชัดและรุนแรงจนกลายเป็นสาเหตุของพฤติกรรมบุคคลได้อย่างสม่ำเสมอ

การส่งเสริมระเบียบวินัยในตนเอง

การสอนให้นักเรียนเกิดวินัยในตนเองนั้น เป็นเรื่องที่อาศัยเวลาและความมั่นใจ นอกจากนี้ จะสอนโดยการให้ความรู้ความเข้าใจและการให้ลงมือปฏิบัติแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดอีกอย่างหนึ่งของการสอนคือการปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียนเลียนแบบไปใช้ (ช. ขนบท, 2530, หน้า 50) การฝึกวินัยให้กับเด็กเล็กควรทำด้วยความรู้สึกรังสรรค์สร้างแนวทาง ปรับให้เด็กไปในทิศทางที่ถูกต้องไม่ใช่การลงโทษ การสร้างวินัยในช่วงนี้จะเป็นรากฐานของการทำตามระเบียบที่ตามมา การสร้างวินัยจะต้องค่อยเป็นค่อยไปซึมซาบจนกลายเป็นพฤติกรรมในที่สุด และการเล่นเป็นสื่อหนึ่งที่จะทำให้เด็กรู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบต่อชุมชนและสังคมของเขา การฝึกวินัยเด็กนั้น การให้คำอธิบายและเหตุผลเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องบอกให้เด็กรู้เสมอ เพราะการสร้างวินัยไม่ใช่เป็นเรื่องที่เกิดโดยตามธรรมชาติ แต่เป็นสิ่งที่มนุษย์เป็นผู้บัญญัติขึ้นเพื่อให้อยู่ร่วมกันในสังคม และเมื่อเด็กทำสิ่งที่ดีหรือพฤติกรรมที่เราต้องการต้องชมเชย ให้กำลังใจจะช่วยให้เด็กทำพฤติกรรมนั้นบ่อยขึ้น (พุมบุญ (นามแฝง), 2538, หน้า 42-44)

ชม ภูมิภาค (2525, หน้า 136) ได้กล่าวว่า การส่งเสริมการมีวินัยในตนเองนั้น ต้องการมีการอบรมสั่งสอนในทุกโอกาสให้นักเรียนวางระเบียบวินัยด้วยตนเอง ให้นักเรียนเข้าใจวิธีการของประชาธิปไตยและต้องสร้างวินัยให้กับเด็กตั้งแต่แรกก้าวเข้ามาในโรงเรียน

ณัฐพร สตาราภรณ์ (2540, หน้า 52) ได้กล่าวถึงวิธีสนับสนุนหรือส่งเสริมให้เด็กการรู้จักบังคับตนเองว่าอาจทำได้หลายวิธีด้วยกันทั้งบ้านและโรงเรียน คือ

1. พ่อแม่จะต้องสร้างสัมพันธอันดีกับลูกของตน ไม่ควรขู่เข็ญให้เด็กทำตามกฎบังคับที่วางไว้หรือปล่อยปละละเลยเด็กจนเกินไป การที่จะให้เด็กทำอะไรสักอย่างหนึ่งควรจะให้คำแนะนำและชี้แจงแต่โดยดีเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งที่ทำนั้นอย่างแจ่มแจ้ง
2. พ่อแม่จะต้องให้ลูกมีอิสระในการพัฒนาดตนเองไม่ควรจะควบคุมเด็กตลอดเวลาควรให้โอกาสเด็กที่จะออกมาเล่นหรือเข้าสังคมกับเพื่อน ๆ บ้างเพื่อให้เขาได้รู้จักกับเด็กอื่น ๆ รู้จักการเป็นผู้ให้และผู้รับ ทั้งยังส่งเสริมความอยากรู้อยากเห็น ตามธรรมชาติของเด็กด้วย

3. จงพยายามศึกษาเด็กดูว่ามีความสามารถทำอะไรได้บ้างและพยายามส่งเสริมให้เด็กทำไม่ควรมอบความรับผิดชอบให้เด็กเกินกำลังของเด็ก

4. ช่วย让孩子เรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยการกระทำ

5. ต้องอธิบายคำถามต่าง ๆ ที่เด็กสนใจและมีความเต็มใจที่จะอธิบายรับฟังเหตุผลต่าง ๆ ของเด็กและนำสิ่งนี้มาอภิปรายอีกครั้ง

6. จงมีความนับถือเด็กอย่างบังคับเขามากเกินไป ควรปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเองบ้าง

7. ควรยกย่องหรือให้คำชมเชยเด็กในโอกาสอันสมควร เพื่อเป็นการส่งเสริมกำลังใจและแสดงความพอใจต่อการกระทำของเด็ก

8. จงเป็นคนมีเหตุผลและสามารถอธิบายเหตุผลต่าง ๆ ให้เด็กเกิดความเข้าใจ ก่อนที่เด็กจะกระทำตาม

9. จงเป็นคนคงเส้นคงวา อย่าแสดงอาการวันดี พรุ่งนี้ร้าย หรือวันดีสั่งให้ทำอย่างนี้ พรุ่งนี้สั่งให้ทำอีกอย่างหนึ่ง

10. อย่าทำโทษเด็กเมื่อมีอารมณ์โกรธ

11. ควรยกบุคคลที่มีระเบียบวินัยดีมาให้เด็กดูและเป็นตัวอย่าง

12. การให้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ จะต้องให้ในเวลาที่เหมาะสม

13. การกระทำโทษเด็กเมื่อทำผิดควรจะเป็นการสั่งสอนไม่ควรทำอย่างดุร้ายหรือทารุณต่าง ๆ หรือทำเป็นเวลานาน การกระทำโทษควรทำโทษแบบคงเส้นคงวาและทันทีทันใดเพื่อจะรู้ว่าทำไมเขาถึงถูกลงโทษ

14. ควรจะเข้าใจว่า ไม่มีใครในโลกที่จะสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ ตามกฎที่ตั้งไว้ ดังนั้นควรจะสอนให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์และการใช้อำนาจต่าง ๆ เพื่อดำรงไว้ซึ่งสุขภาพจิตที่สมบูรณ์

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2537, หน้า 12) ได้แนะแนวทางในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. สร้างบรรยากาศที่มีการผ่อนคลาย
2. ให้โอกาสเด็กริเริ่มทำกิจกรรมอย่างอิสระ
3. สนับสนุนให้เด็กมีโอกาสคิดและตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล
4. เปิดโอกาสให้เด็กช่วยกันสร้างข้อตกลง
5. แสดงความชื่นชมเมื่อเด็กปฏิบัติตามข้อตกลง ให้กำลังใจ และช่วยเหลือเด็กที่ยังที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อตกลง
6. ทบทวนสิ่งที่เด็กได้กระทำ โดยการถามหรือชมเชย

เซเวียคอฟ และฟริทซ์ (Sheviakov & Fritz, 1955, p. 320) ได้ศึกษาประเภทของวินัยที่ควรปลูกฝังให้ดีกว่าควรเน้นวินัยในตนเองมากกว่าที่จะเป็นวินัยที่ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งการชื่นชอบ ความรักอุดมคติ หรือยึดมั่นในอุดมการณ์ที่ตนสร้างขึ้นการเสริมสร้างควมมีวินัยในตนเองสามารถทำได้หลายวิธี เช่น ภาให้ความรู้ขั้นสูง การอบรมทางศาสนา การให้แสดงบทบาทสมมุติ การใช้กลุ่มเพื่อนให้เกิดความคล้อยตาม การให้เลียนแบบจากตัวแบบ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2527, หน้า 33-37)

สรุปได้ว่า ในการเสริมสร้างวินัยในตนเองให้กับเด็กนั้น ควรเป็นการส่งเสริมการมีวินัยในตนเองนั้นต้องมีอบรมสั่งสอนสนับสนุนความเป็นผู้นำต้องทำให้เด็กมีความรู้สึกเป็นเจ้าของและเกิดความรับผิดชอบมีส่วนร่วมในการตั้งกฎเกณฑ์และร่วมตัดสินใจ

คุณลักษณะของการมีวินัยในตนเอง มีผู้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเองหลายท่านดังนี้

ดวงใจ เนตร โรจน์ (2527, หน้า 12) กล่าวว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองควรประกอบด้วย พฤติกรรมที่สำคัญ คือ ความรู้สึกรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความตั้งใจ ความอดทน ความเป็นผู้นำและความซื่อสัตย์

โรจนา สุขะพันธุ์ (2530, หน้า 6-7) สรุปว่า คุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเองได้แก่ มีความรับผิดชอบ เชื่อมั่นในตนเอง มีความรู้สึกรับผิดชอบ ไม่กั๊กวล มีความตั้งใจจริงใจมุ่งมั่นคงมีลักษณะเป็นผู้นำ มีความซื่อสัตย์จริงใจ มีเหตุผล กล้าคิด กล้าพูด และกล้าทำ มีความเห็นใจผู้อื่น ไม่เกรงใจ โดยปราศจากเหตุผลและมีความอดทน

ช. ชนบท (2530, หน้า 49) กล่าวว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองจะมีพฤติกรรมที่สังเกตได้คือ มีความซื่อสัตย์ ทั้งต่อผู้อื่นและต่อตนเอง มีความตรงต่อเวลา ทั้งที่เกี่ยวกับหน้าที่ที่ต้องกระทำและตรงต่องานส่วนรวม มีความอดทนอดกลั้นทั้งที่เกี่ยวกับตนเองและการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น มีความเสียสละเพื่อส่วนรวม ทั้งด้านกำลังกาย กำลังทรัพย์ และกำลังสติปัญญา และมีความรับผิดชอบทั้งที่เป็นงานส่วนตัวและงานส่วนรวมที่กำหนดไว้ในระเบียบ

กาญจนา มีพลัง (2532, หน้า 9) ได้สรุปพฤติกรรมของผู้ที่มีวินัยในตนเองไว้ว่า ประกอบด้วยคุณลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความตั้งใจ ความอดทน ความเป็นผู้นำและความซื่อสัตย์

กัลยา สุวรรณรอด (2537, หน้า 9) กล่าวว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองต้องมีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง อดทน ไม่วิตกกังวล มีความตั้งใจจริง มีเหตุผล ซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลาและมีความเป็นผู้นำ

ฉันทนา ภาคบงกช (2539, หน้า 10) สรุปพฤติกรรมของผู้ที่มีวินัยในตนเองไว้ว่า ประกอบด้วยคุณลักษณะต่าง ๆ คือ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรับผิดชอบ มีความตั้งใจจริง มีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความเป็นผู้นำ มีเหตุผล และเคารพสิทธิของผู้อื่น

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540, หน้า 17-18) วิเคราะห์พฤติกรรมที่บ่งชี้ว่าผู้ที่มีวินัยในตนเองไว้ว่า ได้แก่ กรรมการควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นตามกฎเกณฑ์ของสังคม และการเคารพในสิทธิและหน้าที่ของกันและกัน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542, หน้า 78) กล่าวว่าผู้มีวินัยในตนเอง ได้แก่ วาจาดี กิริยาดี มีความรับผิดชอบ และควบคุมตนเองได้

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่ามีผู้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ที่มีวินัยในตนเอง ไว้ทั้งหมด 20 คุณลักษณะ ซึ่งผู้วิจัยได้เรียงลำดับความถี่ของคุณลักษณะของผู้ที่มีวินัยในตนเอง จากความถี่มากไปหาความถี่น้อยดังต่อไปนี้

อันดับที่ 1 ความรับผิดชอบ

อันดับที่ 2 ความเชื่อมั่นในตนเอง

อันดับที่ 3 ตรงต่อเวลา มีเหตุผล การควบคุมตนเอง

อันดับที่ 4 เสียสละเพื่อส่วนรวม ไม่วิตกกังวล เคารพในสิทธิและหน้าที่ของกันและกัน และความรู้สึกรับผิดชอบ

จากคุณลักษณะของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองที่กล่าวมาในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกเอาการมีวินัยในตนเองโดยพิจารณาจากคุณลักษณะการมีวินัยในตนเองที่มีความถี่มากที่สุด 2 อันดับแรก และรวมกับคุณลักษณะของการมีวินัยในตนเอง อีก 4 ด้าน รวมเป็น 6 ด้าน ดังนี้

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความเป็นผู้นำ
4. ความซื่อสัตย์
5. ความตั้งใจ
6. ความอดทน

กล่าวโดยสรุปคุณลักษณะของผู้ที่มีวินัยในตนเองเป็นคุณลักษณะของบุคคลที่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังไว้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญแก่ตนเองและผู้อื่นต้องประกอบด้วย มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ มีความซื่อสัตย์ความตั้งใจมีความอดทนซึ่งเป็นพื้นฐานเบื้องต้นในการยึดถือปฏิบัติของผู้ที่มีวินัยในตนเองสูง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีผู้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

อารมณฺ์ เพชรชื่น (2527, หน้า 46) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงผลที่เกิดจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่โรงเรียน ที่บ้านและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530, หน้า 19) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการตรวจสอบความรู้ ทักษะและสมรรถภาพทางสมองด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนว่าหลังจากเรียนรู้เรื่องนั้น ๆ แล้วผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนมากขึ้นเพียงใดมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตามความมุ่งหมายของหลักสูตรในวิชานั้น ๆ เพียงใด

กล่าวโดยสรุป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถและทักษะด้านต่าง ๆ ซึ่งได้รับและพัฒนามาจากการเรียนการสอน โดยอาศัยเครื่องมือในการวัดผลเพื่อทำให้นิยามนักเรียนมีความรู้ ทักษะและมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางสมองมากขึ้นเพียงใด

ในการคัดเลือกนักเรียนเข้ารับการศึกษามหาวิทยาลัยต้องคำนึงถึงความสามารถและลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละคนเพื่อที่จะเรียนสำเร็จเป็นอันดับแรกเพราะเด็กแต่ละคนย่อมทำคะแนนได้ดีกว่าเด็กไม่ฉลาดแม้แต่ประเทศอังกฤษ ก็ใช้วิธีพิจารณาผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาเพื่อคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย (วิจิตร ศรีสะอ้าน, 2520, หน้า 4) ทั้งนี้เพราะเชื่อว่าคะแนนจากการสอบสามารถวัดความสามารถของบุคคลได้ การที่นักเรียนมีผลการเรียนที่แตกต่างกัน ชี้ให้เห็นว่าต้องมีอิทธิพลบางอย่างที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังที่ จันทนา นนทิกุล (2521, หน้า 22) ได้วิเคราะห์สภาพส่วนบุคคลของนักเรียนที่มีโอกาสศึกษาต่อในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในภาคกลางพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันและสอดคล้องกับ ประเสริฐ ทองประเจียด (2523, หน้า 14) วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนพบว่าความสัมพันธ์ในทางการเรียนนั้นเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันอย่างสูงกับสภาพแวดล้อมทางบ้าน เช่นอาชีพของบิดามารดา

วิวัฒน์ อัสวานิชย์ (2523, หน้า 53-56) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย ผลการวิจัยพบว่า เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับ ธนยา สุคนธ์ (2524, หน้า 34) ซึ่งวิจัยอิทธิพลของเพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครองที่มีต่อบุคลิกภาพด้านความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยครูสงขลา ผู้วิจัยพบว่า

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีบุคลิกภาพด้านความเป็นระเบียบวินัยสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สุนารี เตชะ โชควิวัฒน์ (2527, หน้า 63) ได้วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู วินัยในตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกันและจากผลการวิจัยของโรจนา ศุขะพันธ์ (2530, หน้า 91-92) เรื่องความระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่าทั้งในกลุ่มนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 นั้น วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบในด้านของตัวนักเรียนเอง เช่น ด้านสติปัญญา ด้านเพศ ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านการมีวินัยในตนเองผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นส่วนหนึ่ง que แสดงให้เห็นว่าการศึกษามีประสิทธิภาพ คุ่มค่าเกี่ยวกับการลงทุนในการจัดการศึกษาของชาติ

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ระดับชั้นเรียน เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยในตนเอง ดังที่จะเห็นได้จากการศึกษาของไวสเฟลด์ (Weisfeld, 1974, p. 1980-A) ได้ศึกษาแบบการคิดทางวินัยของบดามารดาที่มีต่อเด็ก เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบวัดความมีวินัยของเด็ก ซึ่งจะแสดงเป็นรูปภาพสถานการณ์ 36 ภาพกลุ่มตัวอย่างเป็นบิดา 27 คน โดยสุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกจะเป็นกลุ่มที่มีเด็กเป็นเด็กปกติ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีเด็กมีปัญหาทางอารมณ์ และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่มีเด็กมีความเจริญทางสมองช้า โยให้พ่อ แม่ของเด็กดูรูปภาพแล้วจัดอันดับความต้องการของตนเองที่ต้องการเกี่ยวกับการควบคุมวินัยของตนจากตัวเลือก 6 อันดับ ผลจากการศึกษาพบว่า บิดามารดามีแนวโน้มในการควบคุมทางวินัยของเด็กมากขึ้น เมื่อเด็กโตมากขึ้น โดยไม่คำนึงถึงสภาพความสามารถทางสมอง หรือ ความมีวุฒิภาวะทางอารมณ์เลย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าระดับอายุมีความสัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเอง หรือระดับชั้นเรียนต่างกันน่าจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองต่างกันด้วย

อาชีพผู้ปกครอง อาชีพผู้ปกครองเป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษาวิจัย การที่นักเรียนมีผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันย่อมชี้ให้เห็นว่ามีอิทธิพลต่อการมีวินัยในตนเอง

อย่างไรจะเห็นได้จากการศึกษาวิจัยของ วิวัฒน์ อัสวาณิชย์ (2523, หน้า 57) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย พบว่า เด็กที่มีผู้ปกครองต่างอาชีพแตกต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งการวิจัยของ วรณ ถาไชย (2545, หน้า 44-45) เรื่อง องค์ประกอบที่เป็นสาเหตุการกระทำผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่านักเรียนที่ไม่ผิดวินัยส่วนใหญ่อาชีพของผู้ปกครอง ค้าขาย หรือประกอบธุรกิจส่วนตัว นักเรียนกระทำความผิดวินัยส่วนใหญ่อาชีพของบิดามารดา รับราชการ และส่วนใหญ่อาชีพของมารดา ค้าขาย หรือประกอบธุรกิจส่วนตัว ส่วนสภาพโดยรวมของนักเรียนที่ไม่ผิดวินัย และผิดวินัยส่วนใหญ่อาชีพของบิดามารดา ค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว และผลการวิจัยของ ธนวัฒน์ พูลทอง (2532, หน้า 51) ซึ่งศึกษาเรื่องการหาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพส่วนตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชั้นเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดระยอง พบว่า อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่าอาชีพผู้ปกครองเป็นตัวแปรหนึ่ง ที่ควรนำมาศึกษาทำการวิจัยเพราะอาชีพผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเอง และผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำตัวแปรนี้มาศึกษาด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ สำหรับงานวิจัยในประเทศ มีผู้กระทำการวิจัยและศึกษาเกี่ยวกับประเภทของวินัยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเอง การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

วิวัฒน์ อัสวาณิชย์ (2523) ทำวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษา ปีที่4 จำนวน 856 คน กลุ่มตัวอย่างที่นำมาเป็นนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย แบบสอบถามความซื่อสัตย์ แบบทดสอบการมีวินัยในตนเอง ผลการศึกษาวิจัยพบว่า

1. วินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กที่ระดับชั้นเรียนแตกต่างกันมีวินัยในตนเองไม่แตกต่างกันแต่มีความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เด็กเพศหญิงมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กเพศชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เด็กที่มีผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน

5. เด็กที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่างกันมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์ไม่แตกต่าง

6. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเองและความซื่อสัตย์สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. เด็กที่อยู่ต่างจังหวัดมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่อยู่ในกรุงเทพฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โรจนา สุขะพันธ์ (2530) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า คะแนนวินัยในตนเองโดยเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดอยู่ระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่มี เพศ และระดับชั้นปีที่แตกต่างกัน พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษามีวินัยในตนเองสูงกว่านักศึกษาชายอีกทั้งหาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งจำแนก ตามเพศ และระดับชั้น ในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย พบว่า วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 พบว่า วินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธนวัฒน์ พูลทอง (2532) ได้วิจัยเรื่องการหาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพส่วนตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดระยอง พบว่า อาชีพผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัลยา ศรีปาน (2542, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนบุญเลิศอนุสรณ์ จำนวน 182 คน เครื่องมือที่ใช้การรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าผลการวิจัยพบว่า ระดับคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียนโรงเรียนบุญเลิศอนุสรณ์ โดยภาพรวม องค์ประกอบด้านความรู้ ด้านการประหยัด ด้านความสามัคคี ด้านความเสียสละ ด้านความมีน้ำใจ ด้านความเมตตา กรุณา ด้านการตรงต่อเวลา อยู่ในระดับปานกลาง องค์ประกอบด้านความขยัน ความมีระเบียบวินัย

ด้านความกตัญญูทวดเวที ด้านความเป็นผู้มีวัฒนธรรมและปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณี อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความอดทน ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความยุติธรรม อยู่ในระดับน้อย นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนหญิงจะมีคุณธรรมจริยธรรมมากกว่านักเรียนชาย และนักเรียนที่มีระดับชั้นแตกต่างกันก็มีคุณธรรมจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในระดับสูงชันกว่าจะมีคุณธรรมจริยธรรมมากกว่านักเรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่า

วรรณ ถาไชย (2545) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุการทำผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า นักเรียนที่ไม่ผิดวินัย ส่วนใหญ่อาศัยของบิดามารดาค้าขาย หรือประกอบธุรกิจส่วนตัว ส่วนนักเรียนที่ผิดวินัย ส่วนใหญ่อาศัยบิดาบริหารราชการและส่วนใหญ่อาศัยของมารดาค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัวและนักเรียนที่ไม่ทำผิดวินัย อาศัยของบิดาทำงานรัฐวิสาหกิจ

งานวิจัยต่างประเทศ สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศได้มีผู้ทำการวิจัยและศึกษาประเภทของวินัย ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยในตนเอง ดังนี้

เจอซิลด์ (Jersild, 1968, p. 165) ได้วิจัยค้นคว้าเรื่อง "อิทธิพลของสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่มีผลในการสร้างระเบียบวินัยในตัวเด็ก" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียนแบบสอบถามทดสอบวัดพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า การที่เด็กจะเกิดแรงผลักดันเพื่อกระทำการกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น ผู้ที่ใกล้ชิดจะมีอิทธิพลมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บิดามารดาเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดที่จะผลักดันให้เด็กมีระเบียบวินัยและต้องไม่ตามใจ หรือเข้มงวดกวดขันกับเด็กจนเกินไปซึ่งสอดคล้องกับ ฮอฟแมน (Hoffman, 1970, p. 286) ซึ่งฝึกวินัย 3 วิธี ได้แก่ การใช้เหตุผล การปล่อยปละละเลยและการรวบอำนาจ ผลการศึกษาพบว่า บิดา มารดา ที่ฝึกวินัยให้เด็กโดยวิธีการใช้เหตุผลจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยจาก บิดา มารดา โดยวิธีการปล่อยปละละเลยและการรวบอำนาจ

โทนี (Tony, 1978) ได้วิจัย เรื่อง การศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการปลูกฝังความเป็นพลเมืองดี ครูและการบริหารเพื่อปลูกฝังระเบียบวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษา เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชน ครู และผู้บริหารโรงเรียนชุมชนเกี่ยวกับการปลูกฝังระเบียบวินัยที่ดีให้กับนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาผลการวิจัยปรากฏว่า ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ควรใช้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดกับนักเรียนที่ดื้อดองเสกติด ขโมยทรัพย์สินของโรงเรียน พกอาวุธ ก่อความไม่สงบทำร้ายร่างกาย และไม่ยอมรับการลงโทษ ระเบียบวินัยไม่คอยเข้มงวดนักควรใช้กับนักเรียนที่พูดปด ขาดเรียน โดยไม่มีเหตุผลและไม่ทำการบ้าน ส่วนระเบียบวินัยที่อยู่ในเกณฑ์กลางควรใช้กับนักเรียนที่สูบบุหรี่ พุดหยาบคาย ก่อการทะเลาะวิวาทและแสดงความไม่เคารพครูอาจารย์ และพบว่ากลุ่มประชาชนมี

แนวโน้มที่จะผ่อนผันในเรื่อง ระเบียบวินัยมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มครูใช้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดกว่า และกลุ่มผู้บริหารใช้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดที่สุด ประชาชนได้ให้ข้อเสนอแนะว่า โรงเรียนควรจะได้ให้ความสนใจในการวางระเบียบวินัยสำหรับนักเรียนให้ดีขึ้นเพื่อประโยชน์แก่นักเรียนและสังคมต่อไป

ชุย (Chiu, 1975, p. 72-A) ได้วิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักศึกษาครูที่กำลังศึกษาอยู่ในปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยอินเดียนา จำนวน 85 คน ในด้านการแก้ปัญหาระเบียบวินัยของนักเรียน พบว่าปัญหาที่พบ และเกิดขึ้นส่วนมากเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการพูดก้าวร้าวประมาณร้อยละ 80 ของปัญหาทั้งหมด และปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นในห้องเรียนประมาณร้อยละ 85 อีก ร้อยละ 15 เกิดในที่อื่นเช่น ห้องสมุด สนาม หอประชุม และโรงยิม นอกจากนี้ยังพบอีกว่าปัญหาทางวินัยมักเกิดกับเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง คือ เกิดกับเด็กชาย ร้อยละ 56 เด็กหญิง ร้อยละ 8 และอีกร้อยละ 36 เกิดกับกลุ่มรวมทั้งผู้ชายและผู้หญิง

ครอว์เลย์ (Crawley, 1983, pp. 43-58) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกให้นักเรียนมีวินัย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 แห่ง ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่เด็กนักเรียนหญิงทำผิดมากที่สุด คือการพูดและหัวเราะ แต่สำหรับผู้ชายเป็นไปในทางก้าวร้าวมากกว่าเด็กหญิง คือ การต่อสู้ การ โยนของ

สรุป จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของเด็กเกิดจากตัวเด็กเอง ครู อาจารย์ ผู้ปกครอง ต้องให้ความร่วมมือในการเอาใจใส่ ปรับปรุง อีกทั้งสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีที่เกิดในโรงเรียน ได้แก่ บรรยากาศการเรียน การสอนของครู สื่อ เพื่อน ๆ มีส่วนที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาการสร้างวินัยในตนเองกับเด็ก